

081. Het grote sadistische dictee (auteur: Hedzer Reitsma)

De guerrillaoorlog in Verweggistan eindigde in een pyrrusoverwinning voor het bekende Noord-Hollandse Statenlid Johan Cruijff, die als ex-voetballer de paparazzi met veel kunst- en vliegwerk uit zijn toko wist te bonjouren en in 1993 tezamen met een parvenuachtige Lochemer en een janhen van een Franstalige deejay (ex aequo) bij de Oscaruitreiking op de Filipijnen een geoxideerde Oscar kreeg uitgereikt.

“Het is buitenissig”, sprak gapend onze logee bij het bekijken van een tv-programma op RTL 4, "zoals de ouden zongen, playbacken de jongen". Ze zette het toestel uit, nam haar rozenkrans, bad een Onzevader en tweemaal een aveetje, wierp de overgebleven sperzie- en prinsessenbonen, de rodekool en de wittekool in de biobak, speelde nog wat met haar eikenhouten marionet en ging ten slotte stiekem een PvdA-krantje stencilen.

In de middeleeuwen leidde het forensisch woon-werkverkeer (geen pleonasme) nog zelden tot auto-ongelukken, maar tijdens de fel realistische Tachtigjarige Oorlog liep het meteen al faliekant mis. De verwondingen der reizigers werden doorgaans behandeld met knollenloof, slangengras of mollebonen, maar prins Maurits vond dit apekool en gaf na een accident in 1591 de voorkeur aan biggenkruid en eendenkroos; na het per ongeluk inslikken van rattenkruid, tijdens het Twaalfjarig Bestand, at hij blaadjes van de paardenhoef, de apenbroodboom en het rattenkruid.

In de naoorlogse periode knarsetandden in de Oriënt menig centralebankpresident en oud-nazi over de volgens hen hartstikke racistische tendensen in Argentiniës economie; velen hunner hadden een privédepotje om hun revenuen van de onroerendgoedmarkt veilig te stellen; dit betekende de doodsteek voor drieëntwintig antinazi's in Havana, die er echter geen havanna minder om rookten.

Tijdens hun vakantie in oktober 1995 voeren de recensent P. H. en de bijdehante variétéartieste J. Niet-van Gisteren met een catamaran gezamenlijk naar de Zuidpool, op zoek naar de vliegenzwam, de zee-egel, diverse paddenstoelen en de mensenetende octopus. Omdat de locatie hun niet beviel, zochten ze vervolgens in Connecticut naar de bizon, de kasuaris, de rinoceros en de foxterriër, maar ook dat werd een ehec.

Erna lokaliseerden ze op de Noordpool weliswaar in levenden lijve de sanseveria, het onzelvevrouwebedstro, een paardenbloem en drie minuscule insecten, maar ze abhorreerden de biotoop en richtten, eenmaal weer thuis, in zekere lokaliteit een bacchanaal aan en mijmerden bij hun gerstenat en apenootjes over de paardenstaart, de yucca, het kruidje-roer-mij-niet en het papajaatje.

Na de steeplechase zag de in kakiuniform geklede, stekeblinde hbo-student ertegen op de dokter te visiteren, omdat hij vreesde vanwege zijn embonpoint een korset te zullen moeten dragen, of onverhoeds te zullen worden geëuthanaseerd. De verpleegster kwam poolshoogte nemen, keerde hem binnenstebuiten, trok hem een pyjama aan en ravitailleerde hem met cafeïne.

Tegelijkertijd hield ze ruggespraak met de arts, die besloot dat de aan hoogtevrees lijdende steeplechaser een corselet zou moeten dragen, een penicilline-injectie in zijn ruggenmerg moest ontvangen en een aidstest zou moeten ondergaan; middels een ruggenprik constateerde hij bovendien eczeem, syfilis en een dwarslaesie. Haastje-repje ging de hbo'er ervandoor.

Doordat ik Nederlands-hervormd ben opgevoed, herinner ik me van catechisatie de farizeeën uit de Statenvertaling, die niet akkoord gingen met het geapplaudisseer voor het Kerstkind. Nadat ik op Vastenavond 1966 rooms-katholiek was geworden, vertelde me een diaken die de Statenbijbel had gebloemleesd, dat het kat-en-muisspel tussen onze Verlosser en de geborneerde hypocrieten een kwestie was van catch-as-catch-can.

Dr. Wijtenbach was een expert op het gebied van quarks, oud-Egyptische hiërogliefen, de neoromantiek en de maneschijn op Jupiter; ook wist hij alles van de jura, het krijt, het pleistoceen, het oncologische effect van zonneschijn, de renaissance en de gotiek.

Na zijn fatale freudiaanse verspreking in 1959 trok hij een beha, een T-shirt en een agentenuniformrokje aan en rekende zichzelf tot de beatgeneratie; hij savouereerde belletrise, livemuziek, omeletten, kroketten en frikadellen en wijdde zich op nachtelijke bals masqués relaxed aan het schrijven van een dictionaire voor doe-het-zelfzaken en aan de antiapartheidsbeweging.

Prinsjesdag 1997 ademde veelszins een benauwende jansaliegeest: Jan en alleman vergaapte zich tijdens de koninginnerit aan de chique, aubergine toque van onze vorstin, aan de paardenkeutels (minder chic), aan prins Claus, die als een janklaassen in een nog chiquere twoseater stond opgesteld en aan de in een allerchicste sjees in Queen Annestijl gezeten schout-bij-nacht.

Het geteisem, schorem, oftewel schorremorrie riep 'hondenlul!' en 'kuttenkop!', prakkiseerde over de troonrede en pleitte voor een snelle-interventiemacht voor het Centraal-Aziatische Nepal en de bouw van meer snellekweekreactors, kop-hals-rompboerderijen en andere antiquiteiten.

Na afloop was het feest: er vormden zich queues voor het croquet, men sleede, bingode, breakdancete en macrameede, en bestudeerde op tv consciëntieus de koninginnenrit van de verlate Tour de France; ook werd er rondom het carrousel bij de Rode Kruispost bij Paleis Noordeinde rechttoe rechtaan (maar discreet) gerelaxt. Er ging die dag heel wat stads-, staats-, staatsie- en statiegeld verloren.

De capillaire eigenschappen van gevulkaniseerd caoutchouc zijn zeer kwestieus. In de oudheid meenden oud-Indische fysici dat ze het product zijn van een falend hogeronderwijsbeleid, maar de Ottomaanse experts dachten meer in de richting van hocus pocus in een labyrint. Het bijdehandst was wel een vijfenzestigplusser uit 's-Heerenberg of Oisterwijk, die het wetenschappelijk debacle op een half A-viertje excerpeerde.

De getuigen à decharge bruuskeerden de preses van de arrondissementsrechtbank door a capella een medley van countryrock en een middeleeuws octet aan te heffen, de prostituee

haar gummi-jas met yoghurt te besmeuren, en langzaamaan en uittrentreuren op een accordeon te spelen. Na deze wisecracks trachtten zij als ware farizeeërs bij een aspirant-lid van de Statenfractie in het gevlj te komen.

Na ontwikkeling zag de attaché op de staatsiefoto als in een déjà vu een impresario, een baby'tje en een lid van de diaconie tevoorschijn komen. Hij belde de marechaussee, bezocht tevergeefs de Statenvergadering en had onder de glas-in-loodramen van de Onze-Lieve-Vrouwekerk een tête-à-tête met een op-en-top detectiveachtig type.

De langzaamaanactie op het mavootje bracht de leraren van hun à propos: de met thanatofilie behepte leraar Engels gebruikte het neerlandisme 'selfmurderpilot', de muzikleraar draaide een cd'tje een octaaf te hoog, de leraar Nederlands vergat de meervouds-s, de filosofieleraar haalde micro- en macrokosmos door elkaar, de wiskundeleraar vergat zijn liniaal.

De oud-rector wees in een wanhopige speech op de kwintessens van het mavodiploma, maar werd de risee van de dag, terwijl tezelfdertijd de conciërge de actievoerders een vipbehandeling gaf.

In zijn privéwalhalla ging de butler uit het subplot tandenknarsend op de wc-bril zitten en speelde in de benauwde accommodatie patience en yahtzee. Jazeker, hij had weleens iemand geëlectrocuteerd, maar de dodenlijst hoefde niet coûte que coûte ten minste dertien vrouwennamen te tellen.

Hij parkeerde de tractor, waarmee hij zo-even nog ervandoor had willen gaan, haalde de antimakassar tevoorschijn, legde zijn moeë benen op de canapé en dacht uit-en-te-na na over een panacee.

"Goedemorgen, of is het al goedemiddag, of goedenavond? Nou ja, goedendag en zo", sprak de anti-Nederlandse propagandist Joop Gl. op de dag van de Statenverkiezingen. "Ik word van u moeër en moeër", sprak het Tweede Kamerlid Marcus B., "en van uw leugens nog wel het meest; en à propos, waar staat de afkorting 'J. Gl.' eigenlijk voor?" – "Goed zo!", pluimstrijkte het publiek, en moest zo nodig applaudisseren.

"U en ik zullen nooit kunnen accorderen", vervolgde B., "en ik verzoek u op te hoepelen; zo niet, dan zal ik ter bestemder tijd een opstand teweegbrengen, als ik het tenminste goed heb getimed."

's Anderendaags voelde een paparazzo zich niet te goed een recensie over het voorval voor het lokale tabloid te schrijven; hij had nog f 1800,- van het blad tegoed, terwijl zijn banktegoed nog f 2,37 bedroeg. Hoeveel hield hij over? (Verklaar je antwoord.)

Omdat het hem te veel werd, dicteerde de leraar het volgende onsamenhangende dictee: "Het diaconaat legde in predicatief verband en in coproductie met een kwantum Litouwers een entrecote op een rechaud, wat een pre was. Na het haasje-over moesten ze wel raar eruitzien, maar ze haalden dankzij mimicry de propedeuse (met het predicaat 'cum laude') en het teveel gooiden ze in een abri; ze gingen ervandaan en ontvingen een traktatie die beter was dan ooit tevoren!"